

Bulaşıcı hastalıkların dünya yüzünden büyük ölçüde silinmesinin ardından, gözler kendi içimizden gelen bir düşmana çevrilmişti: Kansere.

Yaşlı insanlarda kanser görülme ihtimali daha fazla olduğu için, ortalama ömür uzadıkça, kanserden öleme oranı da yükseliyordu. İnsanın kendi hücrelerinin mutasyon sonucu sınır tanımadan çoğalmaya başlaması vücutta adeta bir iç savaş başlatıyordu. Ve maalesef silahlı kuvvetler, yani bağışıklık sistemi kendi vücuduna ait hücrelere müdahale etmeye yetkili değildi.

Bir çok ilaç ve prosedür denense de, kanserli hücreleri öldürürken mutlaka sağlam hücreleri de öldürüyordu bu tedaviler. Ayrıca %100 etkili de değillerdi. Böylece iyice küçülmüş kanserli dokular, yeniden büyümeye başlayabiliyordu.

Bu sorunun kesin çözümü, ancak gen terapisinde kullanılan yöntemlerin yeterince gelişmesiyle mümkün oldu. Çünkü sağlıklı ve kanserli hücrelerin farkı DNA'sından okunabilirdi. Önceleri nadir görülen genetik bozuklukların tedavisinde kullanılan gen terapisi, sorunlu genin olduğu hücrelere aynı genin düzgün çalışan bir versiyonunun virüsler yoluyla enjekte edilmesine dayalıydı. Bağışıklık sisteminin virüslere verdiği tepkiler, eklenen DNA'nın hücrede geçici bir süre kalması ve başta hesaplanmayan değişikliklere yol açması gibi riskler vardı. Hatta ironik bir şekilde bu tedavinin bazı hücrelerin çoğalma mekanizmasını bozarak kansere sebep olacağından bile korkuluyordu.

Gen terapisi, doğuştan gelen ve çok az sayıda kişide görülen hastalıkların yanı sıra kansere karşı da kullanılmaya başlanınca kısa sürede kitleselleşti ve araştırmacıların bütün dikkatini üzerinde toplamayı başardı. Arka arkaya gelen teknolojik atılımlarla hücrenin DNA'sına tam istediğimiz noktada müdahale etmek, kesmek, kopyalamak ve yapıştırmak mümkün oldu.

Üstelik artık bu DNA kalıcıydı. Tekrar tekrar aynı tedaviyi uygulamak gerekmiyordu. Kuramsal gelişmelerle de bir zamanlar protein kodlamadığı için bir işe yaramadığı düşünülen DNA dizilerinin, iç içe geçmiş döngülerdeki bilgisayar komutları gibi, DNA'nın diğer kısımlarını nasıl bir mantıksal kontrole tabi tuttuğu anlaşıldı. Böylece DNA dizisinde bir hatta bir çok noktada oluşabilecek bozuklukların hücreyi nasıl davranmaya yönelteceği bilgisayar simülasyonlarıyla tahmin edilebilir hale geldi.

Bu gelişmelerin ardından, kanserli hücreleri tanıyan ve onları intihar etmeye götüren virüs kitleri yaygın olarak kullanılmaya başlandı. Kişiyi özel sihirli iksirin üretilmesi için sağlıklı ve kanserli hücrelerinizden alınacak bir ya da birkaç örnek artık yeterliydi. Kanser korkulu rüya olmaktan çıkmıştı. Ölmediğiniz sürece, doktorun kapısını çalmakta geç kalmanız söz konusu değildi.

Elbette bu teknoloji sadece kansere uygulanmakla kalmadı, başta obezite ve şeker olmak üzere karmaşık bir çok fizyolojik problem de vücudun istediğimiz organındaki hücrelerin DNA'sına zincirin birden çok noktasında müdahale eden gen kombinasyonlarıyla çözülmeye başlandı.

Felsefe, etik ve hukuk bu teknolojinin sınırsız şekilde uygulanmasının tehlikelerini tartışadursun milyonlarca insan ten, göz ve saç rengini değiştirmek, boyunu uzatmak, kaslarını güçlendirmek ve benzeri amaçlarla gen terapisi uygulamaya başlamıştı bile. Bunu yasaklamaya çalışan ülkeler insanların bu işi yasal olan ülkelerde yaptırmasına engel olamıyordu.

Başlangıçta, bu genetik estetik furçasının mevcut eşitsizliği daha da artıracığından korkuluyordu, çünkü sadece en zenginlerin gücü yetiyordu bu tedaviye, özellikle çok değişkenli versiyonuna. Ama her teknoloji gibi bu da ucuzladı, zenginlerin tekelinde kalmadı. Sorun, bu işlemin fazlasıyla kolaylaşıp insanların önce yılda, sonra ayda bir kendini yenilemeye başlamasıyla ortaya çıktı: Bir nevi silahlanma yarışı. Herkesin ortalamadan daha uzun boylu veya daha güzel olması matematiksel bir imkânsızlıktı. "Doğal" halini koruyan insanlar, diğerlerinin yaptıkları yüzünden geriye düşüyor ve karşı cins tarafından beğenilme şansını sabit tutmak için bile olsa sürekli genleriyle oynamak zorunda kalıyordu.

Tıpkı insanların hiç durmadan yerinde saydığı bir yarış gibi. Üstelik bu değişiklikler sonucu ortaya çıkan bedenler, vücudun belli özelliklerinin çok abartılmasına dayanıyordu ve sağlıklı, doğal, normal, standart kavramlarını nasıl tanımlarsanız tanımlayın, kesinlikle o kapsamın dışına çıkıyordu.

Daha da kötüsü, bütün insanların aynı fiziksel güzellik idealine odaklanması sonucu, birbirine giderek daha çok benzeyen insanların sokakları doldurmasıydı. Küresel bazı önlemler alınmazsa, tek tek insanların rüyalarını gerçekleştiren bu teknolojinin, insanlığı bir kâbusa götüreceği açıktı.

